

RONDEAU

CHARLES D'ORLÉANS

Thời gian bỏ áo choàng
May bằng mưa, gió, tuyết
Và mặc chiếc áo thêu
Sợi nắng tươi trong dệt

Chim muôn hót hay kêu
Trong ngũ thanh riêng biệt
“Thời gian bỏ áo choàng
May bằng mưa, gió, tuyết”

Nào sông, nào hồ, suối
Khoe áo mới xanh xang
Tùng giọt bạc tô điểm
Trên chế phục huy hoàng.

Thời gian bỏ áo choàng
May bằng mưa, gió tuyết.

BALLADE VỀ CÁC NÀNG NGÀY XƯA

Francois Villon

Hãy nói ta nghe, giờ đâu đó tá
Flora, người đẹp Cổ La Mã
Nàng Archipiadès That's, dịu dàng
Vốn là cô em họ tuyệt vời của Thần Âm Vang
Mà khi cất lời còn dội vang trên dòng sông, hồ nước
Các nàng đẹp và nhân từ rất mực
Nhưng còn đâu những bông tuyết năm xưa?

Đâu rồi nàng Hélois thông tuệ
Vì nàng mà chàng Pierre Abélard ở Saint Denis
Bị trừng phạt phải trọn kiếp tu trì
Bởi tình yêu mà mang sầu tuổi
Giống chuyện bà hoàng sai bỏ Buidan vào túi
Ném xuống sông Seine.
Nhưng còn đâu những bông tuyết năm xưa
Hoàng hậu làn da trắng muốt như bong huê
Giọng hát nàng như tiếng hát nhân ngư

Bíetris, Alis, Berthe với bàn chân to
Haremburgis ở lãnh địa Maine
Và Jeane cô gái vùng Lorraine cao quý
Bị quân anh thiêu sống ở Rouen
Họ đâu cả rồi, nàng tiết trinh nhự trị
Nhưng còn đâu những bông tuyết năm xưa

Hoàng tử ơi đừng tra vấn gì trong tuần này
Cũng như trong năm này, các nàng ở nơi đâu
Đừng để điệp khúc này lập lại:
Nhưng còn đâu những bông tuyết năm xưa

GỬI HÉLÈNE

PIERRE DE RONSARD

Khi em tuổi đã xế chiều
Quay tơ bên bếp lửa reo bồi hồi
Ngâm thơ: ta thốt lên lời
“Ronsard ca ngợi ta thời còn xuân”
Nữ tỳ làm việc nhọc nhằn
Chợp ngủ, chỉ cần nghe tiếng “Roonsard”
Đủ tỉnh dậy. “Chúc tên bà
Sống trong vần điệu ngợi ca đời đời”

Rồi đây long đất ta ngợi
Không xương một ống ma nơi cội mờ
Em ngồi ôm gối bên lò
Tiếc tình, hận thói hững hờ làm cao.

Ai ơi, mau hái đi nào
Những bông hoa thắm nở chào hôm nay.

HOA HỒNG CỦA SAADI

Marceline Desbordes-Valmore

Sáng nay anh muốn tặng em đoá hồng
Luôn tay em hái giắt vào dây lưng
Nút thắt quá chặt hoa liền rơi tung.

Nút dây đã đứt. Từng bông hoa lìa
Bay theo gió cuốn ra biển xa kia
Hoa trôi theo nước khôn mong trở về.

Làn sóng đỏ rực nhuộm sắc hoa xinh
Chiều về áo em còn thơm hương lành
Làn hương kỉ niệm, hít vào đi anh!

THIỆU NỮ BỊ GIAM CẦM

ANDRÉ CHÉNIER

“Hái kiêng nể trước bông lúa mới
Bàn ngại ngừng ép trái hoa tươi
Đón quà sương đọng ban mai
Tôi đang môn mớn tuổi đời như nho
Tuy phiền muộn âu lo trĩu nặng
Nhưng chết non tôi chẳng muốn đâu
Kẻ khắc kỷ, mắt khô queo
Chạy xin thần chết cho mau lia đời
Tôi khóc than và tôi hy vọng
Gióp bác lừa riết róng cơ cầu
Tôi vừa cúi xuống mày chau
Thoắt thôi lại ngẩng cao đầu hiên ngang
Đời có buổi phủ phàng cay đắng
Cũng có ngày hưởng nắng tươi vui
Mật ngon có lúc hăng mùi
Biển sao khỏi lúc toi bờ bảo dong
Đầy ảo mộng trong lòng ngực trẻ
Tường ngực đê vô nghĩa với tôi

Niềm tin chấp đôi cánh dài
Bay ra thoát lưới của loài tàn hung
Philomèle vẫy vùng ca hát
Trong lốt chim bát ngát trời cao
Chế ư? Tôi ngủ ngon sao
Bình yên tôi thức không nao núng long
Khi tỉnh dậy thấy từng gương mặt
Nhìn tôi bằng cặp mắt tươi cười
Trên bao vàng trán ai hoài
Tôi làm sống lại niềm vui chốn tù

Cuộc lãng du vẫn chưa kết thúc
Mới qua vài cây dọc bờ đường
Lần đầu gặp cảnh đoạn trường
Bữa tiệc đời mới khai trương đây mà
Chút men nồng môi ta vừa nh61p
Ly trong tay đầy ắp còn tro
Đang xuân ta muốn hái mùa
Như trời hạ mẫn sang thu chuyển dần
Ta mong hưởng đủ tuần niên hạn
Như cây làm xán lạn hoa viên

Lửa bình minh mới kịp nhìn
Ta mong hưởng thú thiên nhiên trọn ngày
Thần chết lánh nơi này lập tức
An ủi người ấm ức hỏ han
Trái tim tuyệt vọng khôn hàn,
Còn ta nương chốn thanh nhàn Thần Linh
Rộn tiếng nhạc, đắm hương tình
Ta chưa muốn vội bỏ mình thiệt than

Nghe tiếng nữ tù nhân than thở
Hồn thơ ta thức giữa đêm sương

Ta đang quần quai ngục đường
Vẳng nghe tiếng oán, lại càng xót xa
Lời vàng tự miệng hoa vừa thốt
Phổ thành thơ thánh thốt não nùng
Làm nhân chứng chốn lao lung
Giúp ai rồi việc tổn công tìm tòi
Người đẹp ấy là ai thế nhỉ

Lời của nàng ý vị khôn cùng
Đến gần nàng lại hãi hùng
Khi nhìn giờ phút lâm chung đến gần.

PHIÊU DU TRONG TƯỢNG TƯỢNG

Francois René de Chateaubriand

Hồi tưởng xiết bao êm ái
Về miền quê tôi sinh
Chị ơi, những ngày sao mà đẹp
Trên nước pháp mình
Ôi xứ sở còn đẹp mãi Tấm chân tình
Chị nhớ chẳng mẹ chúng ta
Bên lửa lò dươpí mái tranh nhà
Chúng ta nép sát trái tim khinh khoái
Mẹ hiền hoà
Và hai ta nhỏ những sợi tóc trắng
Cho mẹ già
Chị ơi, chị còn nhớ
Lâu đài soi bóng dòng dore
Và cái tháp cổ kính Cửa dân Maure

Rắn rồi báo ngày mới tới
Tiếng chuông khua

Chị còn nhớ cảnh hồ yên tĩnh
Én lướt cánh bay qua
Gió vít cong ngọn cây La đà
Đẹp sao cảnh trên nước Mặt trời sa
Ôi! Ai trả lại cho ta
Hélène ngọn núi, rặng sỏi già
Kỷ niệm làm ta mãi Xót xa
Xứ sở hằng chiêm ngự Cõi lòng ta

KỈ NIỆM

Alphones de Lamartine

Vô vọng ngày theo ngày
Trôi qua không dấu vết
Trong hồn chẳng nhạt phai
Giấc mộng tình thắm thiết

Tôi nhì mớ tháng năm
Phía sau tôi chất đống
N như cây sồi ngấm nhìn
Lá quanh mình tàn rụng

Tóc trắng bởi thời gian
Máu lạnh lừ đừ chảy
N như dòng suối lưu cầm
Hơi giá băng tê tái

Nhưng hình ảnh trẻ son
Tiếc thương tô đẹp mãi
Trong tim anh không già
N như hồn không có tuổi

Em chẳng lìa mắt tôi
Khi tia nhìn đơn cô
Thôi nhìn em dưới đất
Lại thấy em trên trời

Em vẫn còn hiển hiện
Nhu trong ngày cuối cùng
Hương về nơi yên nghỉ
Bay cùng ánh rạng đông

Vẻ yêu kiều trinh trắng
Cũng theo em về trời
Mắt em, dù khép lại
Vẫn sang soi đời đời

Nồng nàn hơi gió thổi
Còn nâng làn tóc em
TRên ngực em buông thả
Tùng gợn sóng mun đen

Màn he mờ hồ ấy
Làm dịu ảnh hình ai
Nhu vàng đông vừa ló
Sau màng sương ban mai

Đuốc lửa lớn mặt trời
Theo ngày ẩn rồi hiện
Tình anh không có đêm
Em rạng ngời vĩnh viễn

Tôi nghe, tôi nhìn em
Trên mây trên cát bãi
Nước phản chiếu hình em
Giúp chở lời em nói

Khi địa cầu thiếp ngủ
Tôi nghe gió thổi dài
Ngỡ lời em mầu nhiệm
Thầm thĩ ở bên tai

Khi nhìn muôn đóm lửa
Rải rắc giữa màn đêm
Trong mỗi vì sao sáng
Tưởng thấy dáng hình em.

Và khi hơi gió êm
Làm say hương hoa ngát
Trong mùi hương dịu mát
Tôi thở làn hơi em

Tay em lau nước mắt
Phút buôn tủi cô đơn
Bên bàn thờ cầu nguyện
Em ban lời khuyên lớn

Em hăng dang đôi cánh
Trên giấc ngủ say nồng
Dịu dàng như cái bóng
Nhìn tôi giữa mộng hồng

Nếu tay em tháo cởi
Dây rang buộc tháng ngày
Nửa hồn tôi bưng tỉnh
Giữa vòm ngực của ai

Như hai ánh bình minh
Hai làn hơi hoà trộn
Hai linh hồn đức một
Tôi vẫn còn thở than.

CÁI HỒ

Alphonse de Lamartine

Cuốn trôi mãi bởi những bờ bến mới

Đêm vô tận, còn mong gì trở lại

Như trùng dương, tuổi cuốn theo

Dễ được một ngày buồn neo

Hỡi hồ! Một năm trời đã hết

Hẹn gặp lại nàng bên sông hồ thân thiết

Hãy trông, Phiến đá buổi trước nàng ngồi

Giờ chỉ còn một ta thôi.

Dưới gầm sâu vẫn tiếng hồ gào rú

Trên sườn đá vẫn âm ào song vỗ

Gió vẫn tung bọt nước như hoa

Tùng chạm bàn chân ngọc ngà.

Hồ nhớ chẳng, một chiều chúng ta chèo thuyền

im lặng

Nghe dưới trời và trên làn sóng trắng

Tiếng chèo khua nhịp nhàng

Hoà tiếng song ngân vang

Bỗng nhiên nghe giọng nói lạ thường của đất
Ven hồ vang lên dịu dàng khoan nhặt
Sóng chăm chú nghe những tiếng mền than
Còn buông lại mấy vãn:

Hỡi thời gian, ngừng cánh bay! Những giờ êm đẹp
Hãy ngừng trôi dòng vạn kiếp
Để chúng ta hưởng lạc thú qua nhanh
Những ngày đẹp nhất đời xanh

Những người khổ đau kêu vang thảm thiết
Hãy giúp họ cuốn nỗi sầu đi miết
Còn những người cần vui hưởng hoa niên
Thì xin song hồ hãy quên

Nhưng uổng công nài xin thêm ít phút
Lẩn trốn ta, thời gian trôi vùn vụt
Bảo đêm ơi, chớ mau tàn
Thì biền minh tới xua tan

Vậy yêu đi, yêu đi, thời giờ thắm thoát
Lẹ lẹ lên, hãy vui chơi thoả sức
Người không có bên, khắc không có bờ
Cuốn ta đi theo với khắc giờ

Đố kị sao? Lẽ nào những lúc
Say xưa đầy yêu đương hạnh phúc
Cũng như những lúc bất hạnh khổ đau
Trôi cùng tốc độ như nhau?

Thôi chí ít hãy ghi dùm dấu vết
Những phút thân tiên sao? Đã qua là qua hết
Cái thời gian cho, thời gian lại lấy đi
Không trả ta được chút chi

Vĩnh cửu, hư vô, quá khứ, sao nở lòng dìm vội
Những ngày qua của chúng ta vào vực tối
Hãy nói đi, có trả những ngày ân ái say nồng
Hay là định cướp không?

Hỡi hồ, đá cầm, hang sâu, rừng núi
Các người sáng quỹ thời gian, còn có hồi trẻ lại
Hãy ghi lấy đêm nay, tạo vật đẹp tươi
Trong ký ức muôn đời

Ghi trong hồ lặng hay hồ going tổ
Trong cảnh đôi tươi cười hơn hờ
Trên những cây thông và tảng đá hoang
Nhiêng mình soi nước mênh mang

Trong làng gió vi vu ào thổi
Trong tiếng động bờ này bờ kia lộp lộp
Trong vàng dương ánh bạc tuôn gieo
Mặt hồ mềm mại trong veo

Gió rền rĩ và lau vật vủ
Mùi hương hồ trong khí trời nhẹ tỏa
Tất cả những gì nhìn, nghe thấy thở bấy lâu
Hãy nói một lời: Họ đã yêu nhau!

THIÊN THIÊN

ALFRED DE VIGNY

Thiên thiên đợi anh trong lặng im khắc khổ
Cỏ dâng lên anh đám mây của buổi chiều
Tiếng mặt trời thở dài từ già đất thân yêu
Đu đưa những bông huệ đẹp như lư hương cổ
Rừng che phủ những hàng cột sâu trong đó
Núi tự giấu mình và trên những làn sóng xám rung rinh

Cây liễu treo từng lẳng ngát hương trinh
Hoàng hôn bạn bè ngủ trong thung lũng
Trên bãi cỏ ngọc bích và bãi cỏ giác vàng ngời
Dưới những thuyền mảnh rứt rề của nguồn nước cô độc
Và dưới những khu rừng mơ mộng run rẩy ở chân trời
Lay lắt như chạy trốn trước đám người man dã
Ném áo choàng xám trên bờ biển âm u
Và những bông hoa của những đêm tối vô tù.

TRỜI TÀ

Victor Hugo

Trời tà chiều phủ bong mây
Rồi đây going tố, lại ngày lại đêm
Ban mai sương nắng buông rèm
Ngày, đêm nhịp bước qua thêm thời gian

Chuỗi dài nối tiếp mien man
Lướt trên biển cả non ngàn trải phơi
Qua song bạc, qua rừng tươi
Vọng hồn những kẻ kia đời héo hon

Và trên mặt nước trán non
Gợn nhả nhưng mãi vẫn còn trẻ trung
Rừng ngắt xanh, sóng trập trùng
Dâng cao lớp song ra cùng biển khơi

Từng ngày đầu trĩu xuống vai
Ta đi than lạnh dưới trời hân hoan
Rời chân khi tiệc chưa tàn
Ta đâu thiếu cảnh trần hoàn sáng trung.

ĐÔI TA ĐÃ CHẠM MÔI

Victor Hugo

Bởi môi ta chạm chén vàng
Bởi tay ta đặt trán vàng xanh xao
Bởi ta thở hơi ngọt ngào
Tự hồn nàng, hương lẫn vào bóng đêm

Bởi ta từng lắng nghe êm
Những lời thốt tự trái tim tuyệt vời
Thấy em khóc, thấy em cười
Mắt trên mắt, môi trên môi gắn liền
Bởi ta thấy ánh sao huyền
Nàng soi lên trán bỗng nhiên tối mờ
Thấy trên dòng sông vật vờ
Cánh hồng nàng rút trên bờ tặng ta
Hồi tháng năm cứ trôi qua
Ta không còn sợ tuổi già nữa đâu
Cứ trôi với cánh hoa rêu
Hồn ta một đoá ban đầu mãi tươi

Cánh thời gian khó hắt rơi
Nước bình ta uống chẳng vơi bao giờ
Hồn ta lửa nhiều hơn tro
Tim ta tình chấp mọi trò lãng quên

SONNET

ALEXIS FÉLIX ARVERS

Lòng ta ôm mỗi tình câm
Tình trong muôn thuở gieo mầm phút giây
Hầm hiu luôn chịu phận này
Mà con người ấy nào hay đâu nào

Gần nàng vẫn thấy xa sao
Tuy trong gang tấc, cách nhau nghìn trùng
Ta trên cõi thế lạnh lùng
Không xin, cũng chẳng hòng mong nhận gì

Tính trời hiền dịu ai bì
Đoan trang, nàng vẫn cứ đi trên đường
Bước chân bình thản nhịp thường
Không nghe thấy tiếng yêu đương thì thầm

Với nghĩa vụ luôn thành tâm
Độc thư ta gửi tình thâm, hứng hò
Bảo: Người phụ nữ trong thơ
Là ai nhỉ? Có bao giờ hiểu đâu?!

MỘT LỐI ĐI TRONG VƯỜN LUX

Gérard de Nerval

Đẹp sao thiếu nữ đi qua

Nhờn nhờ lạnh lẹn như là con chim

Tay ghì hoa thắm bên tim

Miệng ngân điệp khúc dịu êm nhịp nhàng

Phải chăng đời chỉ có nàng

Có trái tim vàng đáp lại tim tôi

Trong đêm mù mịt cuộc đời

Lòng tôi, ánh mắt nàng soi sáng ngàn

Nhưng không, tôi cạn tuổi xuân

Nên tia sáng dịu mới gần đã xa

Hương thơm thiếu nữ âm hoà

Thôi rồi, hạnh phúc đi qua chẳng dừng!

THƠ CHO TRĂNG

Alfred de Musset

Tháp chuông vàng

Đêm ngả nầu

Trăng

Như cái chấm điểm đầu chữ i

Trăng hơi! Hồn sâu bi nào đó

Đem chơi trăng buộc ở đầu dây

Để trong bóng tối phủ vây

Trăng phô lấp ló mặt đây, chiều nghiêng

Trăng hơi! Ta còn in trí nhớ

Mối tình trăng đẹp tựa như hoa

Bao câu chuyện kể đậm đà

Điểm tô trăng mãi mượt mà, trẻ son

Dù trăng khuyết

Hay trăng tròn

Ban ơn

Cho kẻ dậm mòn đường xa

Yêu trăng
Bác chẵn chiêm già
Khi chó sủa
Vàng trán ngà trên cao

Yêu trăng
Chú lái con tàu
Bồng bênh trôi nổi
Dưới bầu trời quang

Khi chiều sang
Dù mưa hay tuyết
Tôi vẫn ngồi
Có việc chi đâu?

Tháp chuông vàng
Đêm ngả nâu
Trắng
Như cái chấm điểm đầu chữ i.

KÝ ỨC

Alfred de Musset

Dù đã khóc nhiều tôi vẫn thấy khổ đau
Khi trở lại chốn thiêng liêng muôn thuở
Ngôi mộ than yêu ít người biết rõ
Nơi một kỉ niệm vùi chôn

Các bạn ơi, trước cảnh quạnh hiu
Sao lại nắm lấy tay tôi e ngại
Khi một thói quen xưa êm ái
Chỉ cho tôi con đường này

Kìa những sườn đồi, những bụi đầy hoa
Cái nín cảm từng in gót ngọc ngà
Đường ái ân chuyện không ngọt chuyện
Vòng tay siết chặt thiết tha

Kìa hàng thông vươn lá sẫm màu
Thung lũng hẹp sâu thờ ơ uốn khúc
Những người bạn hoang mà thời cổ thâm thì rạo rục
Ru những ngày tươi đẹp của tôi

Kìa bụi cây, suốt cả một thời xuân
N như bầy chim hót theo nhịp chân tôi bước
Chốn hoang vắng dễ thương, người tình tôi từng dạo gót
Các bạn có chờ tôi?

Ôi! Hãy để cho tôi tuôn dòng lệ than yêu
Dâng tự trái tim vết thương còn máu ứa
Chớ lau đi, hãy để màn che quá khứ
Từ mi mắt của tôi buông

Tôi không gieo niềm tiếc hã nhớ suông
Vào tiếng vang rừng- chứng nhân niềm hạnh phúc
Rừng kiêu hãnh trong yên tĩnh tuyệt vời
Kiêu hãnh tựa trái tim tôi

Ai quỳ gối nguyện cầu bên mộ bạn than
Cứ để cho họ than vang lời nức nở

Mọi vật ở đây điều đang thờ
Hoa ngĩa trang không mọc chốn này

Kìa nhìn xem bong lá chòm cây
Trăng nữ hoàng Đêm mắt chập chờn đang ngó
Từ chân trời bong tối còn che phủ
Chốc đã hiện dần ra

Hương bn ngày từ đất ẩm hơi mưa
Lan toả dưới ánh hào quang nguyệt bạch
Như mối tình xưa, êm đêm, trong sạch
Lan toả tự hồn tôi.

BÀI HÁT CHÈO ĐÒ

Théophile Gautier

Ơi cô gái xinh
Muốn đi đâu đấy
Cánh bướm vừa giương
Gió hiu sắp dậy!

Mái chèo bằng ngà
Lá cờ bằng nhiễu
Tay lái vàng ròng
Hàng chõ theo chỉ một trái cam
Một cánh thiên thần làm bướm
Lấy một thiên sứ làm tay chèo phụ

Ơi cô gái xinh
Muốn đi đâu đấy?
Cánh bướm vừa giương
Gió hiu sắp dậy

“Phải chăng đi Bantic”
Hay trên biển Thái Bình

Hay đảo Java?
Hoặc đến xứ Na uy
Ngắt bong hoa tuyết
Hay nhánh hoa Angsoka

Ồi cô gái xinh
Muôn đi đâu đây?
Cánh buồm vừa giương
Giú hiu sắp dậy!

Cô gái đáp: “Hãy đưa tôi
Đến bờ chung thủy
Mà người ta yêu nhau mãi mãi

“Bờ kia, em hỏi
Tại xứ Yêu Đương
Có ai biết nổi”.

GIÓ LẠNH BAN ĐÊM

CHARLES MARIE _
LECONTE DE LISLE

Gió lạnh ban đêm lúc thổi lùa
Tùng con bẻ gãy nhánh cây khô
Trắng đồng tuyết trải như khăn liệm
Cho những người yên nghỉ dưới hồ

Hẹp nổi chân mây nổi một viên
Dài, đen sát đất quạ bay liền
Dăm ba con chó đào mô quạnh
Lách cách xương va bãi cỏ hèn

Dưới cỏ nghe người chết rì rên
Ôi dân nhọt nhạt xứ đêm đen
Nổi chi cay đắng khua tan giấc
Môi lạnh bạc ra tiếng nấc rên

Quên đi! Người chết, trái tim tan
Máu nồng động mạch vẫn khô tàn

Làm môi đời bọt, âu là phúc
Nhớ buổi sinh thời chút ngủ an

A! Lúc được nằm dưới mộ sâu
Nhu tù già lão thoát xiềng đeo
Ta mong cảm thấy than ta trước
Nhập đám tro chung, gỡ ách sầu
Người chết ồ ra vẫn ngủ yên
Tiếng kia từ gió chó lan truyền
Tiếng thiên nhiên thở than buồn bã
Tiếng trái tim ta trút hận phiền

Hãy nín! Trời căm, đất dễ khi
Đã không khỏi được, khóc làm chi
Nên như sói chết trong im lặng
Ngoạm chặt lưởi dao mồm máu phi

Quoắn quai dày vò một chút thôi
Rồi im. Đất mở lấp than người
Mai ngày kín mộ, cỏ quên lãng
Mọc trên hư ảo của muôn đời.

HỒN RƯỢU

Charles Baudelaire

Một chiều hồn rượu hát trong chai
Đây ta gửi cho người, người khôn khó
Từ ngục thuỷ tinh, sấp tô thẩm đồ
Một bài ca đầy ánh sáng, tình than

Ta biết phải bao công trên đời lửa
Vất vả mồ hôi, cái nắng nấu nung
Để sinh ta mang cho ta hồn nữa
Ta quyết không tác hại, phụ ơn long

Ta xiết bao vui sướng lúc rơi vào
Cổ họng một người cần lao mệt nhọc
Ngôi mộ êm đêm là long ngực nóng
Ta thích hơn hầm lạnh phải vùi sâu
Người nghe chẳng điệp khúc chiều chủ nhật
Trong ngực phập phồng hy vọng riu rang
Tỳ khuỷu bên bàn, vén lên tay áo
Người tôn vinh ta nở ra thơ huyền diệu
Vút tận trời như một đoá kỳ hoa

HOÀ ÂM CỦA BUỔI CHIỀU

Charles Baudelaire

Này là lúc rung lên cành lá lướt
Tùng bong hoa toả nhát tựa bình nhang
Không khí quay cuồng mùi hương với tiếng vang
Điệu van xơ buồn và cơn mệt như chóng mặt

Tùng bong hoa toả nhát tựa bình nhanh
Vĩ cầm run như con tim đau thắt
Trái tim dịu dàng thù hư ảo mênh mang
Bầu trời đẹp và buồn như hành điện trên đường
Mặt trời chìm trong máu nó vừa đông đặc

Trái tim dịu dàng thù hư ảo mênh mang
Thu lấy mọi ngất ngây từ ánh sang vừa lịm tắt
Mặt trời chìm trong máu nó vừa đông đặc
Kỷ niệm em trong anh như bình bày thánh thể sang loè.

TÌNH TÂM

Charles Baudelaire

Hãy ngoan và bình tĩnh hơn, hỡi em đau khổ
Em đòi buổi chiều nó đương xuống nó đây
Không khí tối tăm bao phủ thành phố này
Đêm an tĩnh cho thành phố này
Đêm an tĩnh cho kẻ này, lo âu cho kẻ khác

Trong khi đám đông hèn hạ là người trần
Dưới ngọn roi của khoái lạc, tên đao phủ vô cùng tàn nhẫn

Trong hội hè đê tiện đi hái niềm hối hận
Em đau khổ đưa tay đây tôi dắt, đi lối này

Xa họ đi. Nay em nhìn những năm đã chết
Bận áo cũ, nghiêng mình trên bao lơn của trời
Nhìn từ đáy nước nhô lên, ân hận mỉm cười
Nhìn mặt trời hấp hối thêm thiếp dưới một nhịp cầu
Và em than mến ôi, hãy nghe, đêm êm đêm bước
Như một khăn liệm dài lê thê ở phương đông

MẮT

Sully Prddhomme

Đẹp những mắt xanh, những mắt huyền

Ngóng trời rạng sang vẻ hồn nhiên

Họ đã yên nghĩ trong long mộ

Mà mặt trời kia vẫn mọc lên

Ban đêm êm dịu hơn ban ngày

Sao cặp mắt nhìn ý đắm say

Sao đến muôn đời còn lấp lánh

Mắt người bong tối phủ lên đây

Họ chẳng còn nhìn thấy nữa sao

Không không, có phải thế đâu nào

Mắt người vẫn hướng về đâu đó

Về cõi vô hình họ khác khao

Như những ngôi sao lặn mặc dầu

Lìa trần ta lại ở trên cao

Đôi tròng mắt dẫu im lìm ngủ
Nhưng có bao giờ chết hững đâu

Đẹp những mắt xanh, những mắt huyền
Ngóng trời rạng sáng đến vô biên
Cả khi nằm xuống kẻ bên mộ
Mắt nhắm nghiền nhưng họ vẫn nhìn

GIÓ KHOÌ

Stéphane Mallarmé

Xác thịt chán chường, sách xem hết sách
Lánh đi! Lánh đi thôpi, ta thấy những chim say
Bay là trên bọt song dưới chân mây

Quên đi cảnh vườn xưa thoáng hiện trên cặp mắt
Giữ lại chi trái tim ngấm trong biển mặn
Nhớ chi ngọn đèn ánh sang hắt hiu soi
Trang giấy nguyên trinh màu trắng rợn người
Và người vợ trẻ cho con bú sữa

Ta đi, tàu căng buồm, nhổ neo đến miền đất lạ
Nỗi phiền muộn gây nên bởi hy vọng dữ dần
Coi như vĩnh biệt nào, lần cuối vẫy khăn

Rồi đây cánh buồm đón cơn bão tố
Có phen một ngọn gió lật tàu nghiêng đổ
Không lái không uôm, không đảo ghé an toàn
Nhưng long ơi, lắng tiếng đoàn thủy thủ ca vang

XANH

Stéphane Mallarmé

Sự nhạo cợt nhẹ nhàng của trời xanh vĩnh viễn
Đẹp lạnh lùng như hoa, đề nặng lên nhà thơ
Kẻ bất lực nguyện rửa thiên tài của hần
Suốt dọc vùng khổ đau một sa mạc cần khô

Trôn chạy, mắt ngắm nghiền, ta cảm ,nghe rất rõ
Niềm ân hận ủa vào niềm trống trải của ta
Trôn đâu? Đêm tối kinh hoàng nào che ta vớt bỏ
Giầy vụng trên niềm khinh bỉ đáng xót xa

Mù hãy dâng lên! Đem tro của người tung vãi
bằng dải dài sương mù rách nát giữa trời xanh
Làm chìm ngấm mặt hồ thu nhọt tái
Và dựng lên khung trần lớn yên bình

Hỡi phiên muộpn ra khỏi đầm quên lãng
Gom nhặt bùn cùng lau sậy xanh xao
Để lấp lại bằng bàn tay không biết nản
Những lỗ tròn xanh mà chim khoét hỏn hào

Những óng khói buồn hãy không ngừng toả khói
Và theo với ngôi nhà tù tắm tôi la đà
Trong vệt đen dài hải hung
Mặt trời nẫu vàng hấp hối chân trời xa

Trời đã chết người hãy cho ta ôi ghê chết
Quên tội tình cùng lý tưởng gắt gay
Kẻ tử đạo này đến chia phần rơm rác
Nơi bầy đàn người sung sướng ngủ say

Óc trống rỗng cuối cùng ta chỉ muốn
Nhu bình phấn nằm tro ổ dưới chân đường
Không tô lục chuốt hồng nguồn suy tưởng
Đi về nắm mộ tôi om trong tiếng ngáp chán chường

Chỉ hoài công. Trời xanh cuối cùng đã thắng
Hát trong lời chuông. Vang dậy giữa hồn ta
Khúc khải hoàng bạo tang gây khiếp đảm
Đây tiếng đồng nhạc xanh biếc ngân nga

Trong sương khói trong xa xưa cuộn chảy
N như gươm xuyên than hấp hối bầm sinh
Trôn đâu khói cơn nổi loạn vô ích và tai ác
Ám ảnh hồn ta! Xanh! Xanh! Xanh! Xanh!

MẶT TRỜI LẠM

José Maria de Hérédia

Kim tước ngời, trang sức hoa cương

Thếp vàng đỉnh núi rục tà dương

Xa xa dãy song còn lấp lánh

Đất tận cùng, biển cả mênh mang

Dưới chân đêm lặng chim im tiếng

Người trở về mái rạ khói vương

Riêng chuông chiều động làn sương đục

Hoà tiếng ồn ào của Đại Dương

Như nổi lên từ đáy vực sâu

Bãi hoang truông rậm hố khe nào

Cất lên những tiếng xa xa vắng

Lùa vật chẵn về lũ trẻ trâu

Ngập tràn bong tối phủ chân mây

Vàng mặt trời kia đã xế tây

Bầu trời giàu có và u uất

Khép những nan vàng quạt đỏ hây

TRÁI TIM HOANG TÀN

Francois Coppée

Trái tim xưa như đèn đài la mã
Bằng cẩm thạch bằng hoa cương hiếm lạ
Đam mê như lũ mang rợ ào ào
Đến xâm lăng, tay búa đuốc giơ cao

Rồi từ đó hoang tàn người bật tiếng
Cú đập rần luồng mảnh đất hoa hương
Đá vân đá hoa bề trăm ngàn miếng
Cây nặng vươn, dần xoá mất con đường

Mãi đơn độc đứng trước con tang phá
Giữa trưa trong nắng, khuya vắng không sao
Cứ trôi qua, ôi những ngày khủng khiếp

Bỗng em về trong một làng sang đẹp
Và kiên gan gây tổ ấm cho tình
Mảnh vụn đèn đài tôi dựng lều tranh

KHÚC LÃNG QUÊN

Paul Verlaine

Mưa trong long tôi
Như mưa ngoài phố
Buồn chi lạ rứa
Xâm nhập long tôi

Dìu dặt mưa xa
Nền đất mái nhà
Gieo lòng phiến muộn
Ôi tiếng mưa ca

Vô có mưa rơi
Trong long chán nãn
Nào ai phụ phàng?
Vô có đeo tang

Quá đổi âu sầu
Nào biết vì đâu
Chẳng yêu chẳng hận
Luống những âu sầu

KHÔNG BAO GIỜ NỮA

Paul Verlaine

Muôn gì ta ôi kỉ niệm mùa thu?
Chim sẻ bay qua bầu trời tái nhợt
Và mặt trời soi tia sang đều đều
Rừng úa vàng nổi dậy làng gió buốt

Mình chúng tôi, chân dỗi bước mơ màng
Tóc, ý nghĩ tung bay trong gió lộng
Bỗng nàng ngoảnh lại tôi với cái nhìn xúc động
Cát tiếng vàng: Ngày nào đẹp nhất của long anh?

Giọng nói êm ngân tươi mát thân tiên
Tôi kín đáo mỉm cười không đáp lại
Nâng bàn tay ngà của nàng, hôn sung báy

Ôi! Thơm ngát làm sao những đoá hoa đầu
Gì vang động bằng tiếng thì thầm dịu ngọt
Tiếng vâng đầu trên môi của người yêu!

TIẾNG CÂY THAN

Jean Richepin

Phân phật trong lò ngọn lửa reo
Cây già than thở giọng đều đều
Ta sinh để uống làng thanh khí
Đất nuôi trời biếc chở che nhiều

Ta lớn dần theo với tháng năm
Vươn cao cao mãi tán che râm
Tháng tư thơm nút chum hoa ngát
Xây tổ, bầy chim hoát ngọt đầm

Ném khúc ca vào ngọn gió trong
Tùng lân mặc áo đẹp tơ nhung
Áo choàng xuân phủ xanh mầm nụ
Áo tía mùa thu, áo trắng đông

Con người biển lận bắt nhân sao
Vung búa thẳng tay chem. đồ nhào

Bởi cây vốn cũng là sinh vật
Tùng đối với người tốt biết bao

Dù che ngày nắng chim ru đêm
Người nữ long quên tuổi thiếu niên
Hạ cây già lão không phòng vệ
Quần quại trong lò cây rỉ rên

ĐỜI PHÓNG LĂNG

Arthur Rimbaud

Ta đi tay nắm tong núi thẳm
Áo choàng cũng thành lý tưởng
Ta đội trời nằng thơ hỡi bạn trung thành
Ta mơ về những mộng tình diễm lệ ngày xanh

Quần độc nhất hở ra một lỗ
Nnhư bé tí hon, ta rắc thơ giữa lối ra đi
Nơi quán đại hung tinh ta nghỉ trọ
Những vì sao khẻ sột soạt trên kia

Nghe sao ta ngồi bên ven lộ
Đêm tháng chín tốt lành cảm thấy những giọt sương
Trên trán ta khác nào rượu bỏ
Ta lựa vắn giữa những bong chập chờn huyền ảo
Bật dây chung chiếc giày rách tựa lia
Một chân ta áp ngực trái tim kè

MỘT BUỔI SÁNG

Émile Verhaeren

Từ sang sớm men theo đường quen thuộc
Tôi băng qua đồng ruộng rẽ vườn cây
Chân bước đi trí nhẹ nhàng trong suốt
Ánh sáng gió may than thể chứa đầy

Đi mà chẳng biết đi đâu sương thật
Trong nhục tô ngày hội rộn rang đây
Cần chi mớ luật điều và lý thuyết
Đá sỏi ròn vang vụn dưới gót dầy

Đi kiêu hãnh khí trời mặt đất
Rộng lớn nhưng cũng rất mực điên cuồng
Và hoà trộn thể giốpí cùng vạn vật
Với đời say đời nguyên thủy hỗn mang

Bước phiêu du thánh thần kia sang lảng
Tôi vui than trong đám cỏ xanh um

Nơi những cây xoài trút nghiêng tàn óng
Tôi hôn hoa trên vành miệng cháy nồng

Sông dang tay dịu mềm đang chào đón
Tôi nghỉ ngơi rồi ta lại vội chơi
Tôi phó mặc tình cờ đưa dẫn lối
Dọc đường rợp cây, ngắt lá tôi nhai

Dường như mãi đến tận giờ, tôi sống
Chỉ để vui chon cuộc đời mình
Ôi! Những huyết sách vỡ đào sâu thẳm
Trán vũ trang gục xuống lúc tàn binh

Cảnh vật hôm qua giờ đây cũng thế
Và vẫn bao nhiêu đôi mắt hằng ngày
Cứ ngắm nhìn trước phút tôi trong thấy
Trái treo cao, đoá hồng toả hương ngây

Tôi nhìn thấy lần đầu cơn gió thắm
Trong biển lá cây lấp loá ngời ngời
Hồn của tôi mang tình người không có tuổi
Đều trẻ trung mới mẻ dưới mặt trời

Tôi yêu mắt yêu tay yêu than thê
Yêu tóc vàng nâu rậm rạp bênh bong
Tôi muốn uống không gian vào đôi phổi
Để bơm cho sức lực được căn phòng

Ôi! Buổi dạo rừng đồng bằng hổ rãnh
Khóc lóc hát ca, gào thét thoả thuê
Tiêu phí cuộc đời trong cơn cuộn loạn
Say mềm như kẻ cảm giác dại tê!

ĐOẢN THI

Jean Moréas

Chiều mưa, lá báo tin gì
Một điều bí mật thâm thì nhắc ta
Mặt ta lá khẽ lướt qua
Mang niềm rung rẩy thiết tha dịu dàng

Thu làm cho lá úa vàng
Roi gì giọt nước phủ phàng nặng gieo
Roi trên vàng trán nhăn nheo
Tháng ngày gánh nặng vai teo lưng còng

Lá buồn gió thổi bay tung
Giành cho vườn cũ trập trùng bong đen
Giục hồn mộng tưởng u huyền
Mở ra cánh cửa cơ duyên số phận

Kẻ ngu mới bảo cõi trần
Là nơi ta đến quây quần tiệc vui
Kẻ hèn mới bảo cuộc đời
Là chuỗi bất hạnh kéo dài không ngưng

Cười như xuân động cây rừng
Khóc như gió bắc, song lòng bên khơi
Ngọt cay nếm đủ mọi mùi
Thốt lên đã quá nhiều rồi bong mớ

Thu sang lại rụng lá khô
Phủ trên mặt hồ cạnh cối say hư
Gió lùa hốc cửa há ta
Gió khoảng trống cối xưa quay vòng

Mong về ngắm mốc đá trông
Giáp bức tường dột thắm hồng dây leo
Nhìn lâu nước lạnh biuồn teo
Xoá hình ta nhạt mờ theo trời tàn

BI CA

Albert Samain

Khi đêm trức nỗi buồn trên bầu trời
Và khuôn êm đêm của em trên ban công, nhợt nhạt
Dấu hiệu chủ yếu ở ngoài thời gian làm nổi bật
Sự tôn thờ của anh được diễn đạt sâu xa

Đó là giờ của ý nghĩ thấp sang những cây đèn
Thành phố lờ lờ mọi tiếng âm ì
Vắng vẻ thụt lùi vào trong làng song a xăm
Và mang cho cái dịu dàng những bảnm khắc hình
bóng cũ

Nghiêm trang, chúng ta im lặng, một chữ thỉnh
thoãng buộc ra
Chiếc cầu bấp bên mà hôn với hôn thông cảm
Trời mất màu sắc, đó là sự quyến rũ xiết bao duyên dáng
Thời gian dường như chạy trốn giữa những ngón tay ta

Anh ở lại những phút giờ và những tháng năm
Không bao giờ làm khô cạn cái dịu dàng cảm nhận

Đầu và mái tóc em rên vai anh đè nặng
Giống như chết giữ những luồng ánh sáng phai màu

Kia cái hồ ngủ trong những giờ hợp mặt
Dừng lại bên bờ giếng, nghỉ cạnh khóm hồng tươi
Và bằng sợi chỉ vàng rang buộc chúng ta cùng mọi vật
Giữ cái vĩ vô hình rung vang cơn rung rẩy kéo dài

Ôi! Coi chừng vào một lúc nào đó được bầu trời tất cả
Để kỉ niệm của anh giống như một làn hương khô
Khi chúng ta cuối cùng mệt vì bước đi nhiều quá
Trên đường chiều cô đơn để an ủi long ta

Đây những khu vườn của những đêm nở hoa
Trở nên những âm thanh sắc màu đường nét
Những tia sáng cuối cùng hấp hối trên
chiếc nhẫn của em
Em có nghe chăng một vài vật vừa mới chết

Hãy đặt lên trán anh bàn tay em mát tựa nước rờn
Đặt lên mắt anh bàn tay em như hoa, hiền dịu

NHỮNG CHỦ NHẬT

Jules Laforgue

Ôi! Chiếc dương cầm, chiếc dương cầm cung
Không bao giờ không bao giờ ngừng
Ôi! Chiếc dương cầm rí rên trên cao
Và bốc hơi âm âm trên đầu

Đó là tai họa điệu polka
Và tình ca cho người gác cổng
Những bài tập tinh tế
Và lời nguyện cầu của một nữ đồng trinh

Chạy trốn? nhưng đi đâu với mùa xuân nay
Bên ngoài , chủ nhật biết làm chi đây
Và biết làm chi cả bên trong nữa
Ôi! biết làm chi trên trái đất này!...

Bởi cô gái trẻ đánh dương cầm
Tôi biết cô không có cái tâm
Bởi không phổ nổi niềm sầu xứ
Lên mặt bằng của những thang âm

Bó hoa tàn nhẫn của những kỉ niệm
Truyền thuyết điên rồ đã hết duyên
Thôi đủ rồi, cô hãy chờ xem
Và hồn tôi đã ra đi từ xóm

Quả thế, một chủ nhật dưới trời xám
Và tôi chút can đảm cũng không
Vì ít nhất đàn ông Barbaries
Cũng làm tôi xúc động tận đáy lòng